

Algemeen Overleg c/a I&M over permanente bewoning recreatiewoningen, 1 maart 2012.

Inbreng SP

Sommige mensen denken dat Nederland er beter van wordt als er minder regeltjes komen. Tot ze zelf die regels nodig hebben, omdat er getornd wordt aan hun eigen belang.

De minister van Ruimtelijke Ordening bemoeit zich liefst niet meer met de ruimtelijke ordening, behalve als het gaat om de aanleg van vliegvelden, tweede maasvlaktes en autosnelwegen. Het geneuzel over waar er gebouwd moet worden en wat er beschermd moet worden laat ze graag over aan lagere overheden. Een voorbeeld van dit beleid is nu aan de orde.

Na het intrekken van de wet vergunning onrechtmatige bewoning recreatiewoningen mogen de gemeente het zelf uitzoeken. Volgens de minister worden ze daarbij geholpen door een VNG-voorstel, waarin wordt voorgesteld om beleidsregels vast te stellen die nadere invulling geven aan de voorwaarden waaronder gemeenten een gedoogvergunning verleend. Er is geen enkele garantie dat gemeenten deze een op een overnemen.

Bij mijn weten is Nederland een rechtstaat, waarin rechtszekerheid en rechtsgelijkheid op een voetstuk staan. In dit geval is daar echter geen sprake van. Het regime voor twee permanente bewoners van een recreatiewoning in het zelfde gebied, aan weerszijden van een gemeentegrens kan volstrekt anders zijn. Vraag aan de minister: waarom neemt ze de beleidsregels van de VNG niet op in een ministeriele regeling onder het Besluit omgevingsrecht? Als dit prima regels zijn ligt het toch voor de hand om in heel Nederland dezelfde spelregels te hanteren?

Dan kom ik op een tweede punt. Hoe voorkomen we dat we de gevallen van voor 31 oktober 2003 hebben opgelost, maar er aan de voorkant steeds weer nieuwe gevallen bijkomen? De Recron stelt dat uitponding van recreatieterreinen per definitie leidt tot beëindiging van de toeristische exploitatie. Ik voeg daar aan toe: en logischerwijs tot permanente bewoning.

Het ligt dus voor de hand dat uitponden van recreatieterreinen via de RO lijn alleen wordt toegestaan als het terrein een woonbestemming heeft of kan krijgen. Dat was precies de reden waarom ik vorig jaar bij motie gepleit heb voor een landelijk ruimtelijk kader voor recreatieterreinen. Ik vraag de minister nogmaals: kom daarmee, en vraag vervolgens aan de provincies om dit kader regionaal in te vullen. Ik wijs ook op het ruimtelijk beleid in Vlaanderen, dat tegenwoordig meer visie heeft dan Nederland op dit terrein. En dat wil wat zeggen.

Tenslotte de woningnood aan de onderkant van de markt. Een flink deel van de permanente bewoning op recreatieterreinen is noodbewoning van mensen die geen kant op kunnen. Ook daar heb ik vorig jaar al eens een motie over ingediend. Heeft de

minister het standpunt van de VNG over deze problematiek gelezen? Kunnen de gemeenten op dit punt nog iets verwachten van de rijksoverheid?

Paulus Jansen, woordvoerder Ruimtelijke Ordening SP